

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 210/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti I. K., zastúpenej Steiner & Associates s. r. o., Moyzesova 46, Košice, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Pavla Šteinerja, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004, za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. I. K. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť I. K. trovy konania v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet Steiner & Associates s. r. o., Moyzesova 46, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2014 doručená s'ťažnosť I. K. (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej Steiner & Associates s. r. o., Moyzesova 46, Košice, konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. Pavla Šteinerja, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka je účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 52/2004 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) v procesnom postavení odporkyne.

S'ťažovateľka v s'ťažnosti okrem iného uvádza: „*K porušeniu práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1*

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice I dochádza v doposiaľ právoplatne neskončenom súdnom konaní, vedenom pod sp. zn. 15 C/52/2004 v právnej veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov... Návrh na začatie konania podal navrhovateľ M. K. ešte dňa 10. 02. 2004. Do dnešného dňa prebehlo spolu 22 pojednávanií. K porušeniu vyššie uvedeného ústavného práva sťažovateľky došlo tým, že pojednávania boli opakovane odročované, súd v niektorých obdobiach nekonal, resp. ak konal a nariadil pojednávania jeho postup na týchto ústných pojednávaniach možno považovať za neefektívny a nevedúci k meritórnemu rozhodnutiu vo vecí.

Dňa 18. 10. 2013 podala sťažovateľka sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní, v právnej veci vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej pod sp. zn.: 15 C/52/2004, predsedovi Okresného súdu Košice I, v ktorej poukázala na značné prieťahy v tomto konaní.

Sťažnosť sťažovateľky pre prieťahy bola síce podľa tvrdení predsedu Okresného súdu Košice I dôvodná, avšak k náprave zjavne neviedla a k prieťahom dochádza i naďalej. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na opätovné odročenie pojednávanií pôvodne nariadených na deň 10. 12. 2013, 21. 01. 2014 a 14. 02. 2014. Prvé z nich bolo odročené z dôvodu žiadosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu o oboznámenie sa s dôkazným materiálom, predloženým sťažovateľkou, ktorý však už bol predmetom dokazovania v predošlom konaní a teda sa s ním protistrana už mala možnosť oboznámiť v predchádzajúcom priebehu súdneho konania. Druhé pojednávanie, na ktorom už mal konajúci súd vyhlásiť rozsudok, bol odročené bez udania dôvodu a tretie pojednávanie bolo odročené z technických dôvodov, ktoré súd opätovne nijako bližšie nešpecifikoval.“

Sťažovateľka sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, čo odôvodňuje tým, že „... dlhoročné súdne konania spôsobilo sťažovateľke značné finančné problémy a nepriaznivo sa podpísalo aj pod jej zdravotný stav. Zo strany porušovateľa ide o zrejme a mimoriadne necitlivé porušenie práva garantovaného Ústavou SR, ktoré spôsobuje sťažovateľke stav neustálej právnej neistoty.“

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I bolo porušené.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C/52/2004 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 284,08,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Pavla Šteinera...“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 132/13 z 25. marca 2014, v ktorom okrem iného uviedol: *„Po právnej stránke prejednávaná vec tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy prvstupňového súdu. Obsah súdneho spisu 15C/52/2004, ktorý má t. č. 808 strán, poukazuje na faktickú zložitosť prejednávanej veci. Súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie a musel si zabezpečiť väčšie množstvo listinných dôkazov.*

Aj napriek uvedenému dĺžka konania nie je celkom primeraná náročnosti a zložitosti veci. Určitý podiel na dĺžke konania však majú aj účastníci konania a ich právni zástupcovia, ktorí niekoľkokrát žiadali pojednávanie odročiť. Sťažovateľka v priebehu konania viackrát rozširovala rozsah bezpodielového spoluvlastníctva manželov, naposledy dňa 6. 11. 2013, t. j. keď súd už dvakrát vo veci meritórne rozhodol.“

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 210/2014-18 z 3. apríla 2014 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil svoje vyjadrenie k sťažnosti obsiahnuté v prípise sp. zn. Spr. 132/13 z 25. marca 2014 a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 132/13 z 28. apríla 2014 doručenom ústavnému súdu 6. mája 2014 oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Dňa 7. mája 2014 vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 132/13 z 25. marca 2014 a z 28. apríla 2014 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 16. mája 2014 oznámil, že *„netrvá na ústnom pojednávaní ústavného súdu“* a *„zotrváva na všetkých svojich tvrdeniach uvedených vo svojej ústavnej sťažnosti zo dňa 11. 02. 2014“*.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z vyžiadaného súdneho spisu a sťažnosti ústavný súd zistil tento priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 10. februára 2004 bývalý manžel sťažovateľky (ďalej len „navrhovateľ“) doručil okresnému súdu návrh na vyporiadanie BSM po rozvoze manželstva.

2. Dňa 4. marca 2004 okresný súd vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania a predloženie listinných dôkazov a 22. apríla 2004 doručoval poučenia o procesných právach účastníkom konania.

3. Na pojednávaní 7. júna 2005 bola vec okresným súdom prerokovaná a pojednávanie bolo odročené na účely vyžiadania listinných dôkazov (okresný súd o predmetné listiny požiadal 11. júla 2005 Stredisko cenných papierov).

4. Dňa 22. novembra 2005 odročil okresný súd pojednávanie na účely nariadenia znaleckého dokazovania a následne 1. marca 2006 uznesením č. k. 15 C 52/2004-87 nariadil znalecké dokazovanie.

5. Súdny znalec doručil znalecký posudok okresnému súdu 12. mája 2006 a vyúčtovanie znalečného 5. júna 2006; okresný súd uznesením č. k. 15 C 52/2004-129 rozhodol o odmene znalca a 15. augusta 2006 platobným poukazom rozhodol o poukázaní poplatku za podanie správy.

6. Po prerokovaní veci na pojednávaní 26. septembra 2006 okresný súd 4. októbra 2006 uznesením č. k. 15 C 52/2004-157 nariadil ďalšie znalecké dokazovanie.

7. Dňa 29. novembra 2006 znalec doručil okresnému súdu znalecký posudok a vyúčtovanie odmeny, následne 8. decembra 2006 dal zákonný sudca pokyn na vyžiadanie informácií z obchodného registra.

8. Uzneseniami zo 17. januára 2007 a z 22. februára 2007 okresný súd priznal znalcom odmenu za vypracovanie posudkov a 13. marca 2007 vec prerokoval na pojednávaní.

9. Pojednávanie uskutočnené 2. mája 2007 bolo odročené na účely ďalšieho znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd nariadil uznesením zo 4. mája 2007.

10. Znalec predložil okresnému súdu 14. júna 2007 znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného; okresný súd uznesením z 10. augusta 2007 priznal znalcovi odmenu za vypracovanie znaleckého posudku.

11. Pojednávanie nariadené na 31. október 2007 okresný súd odročil na účely výsluchu svedka dožiadaným súdom.

12. Dňa 15. januára 2008 sa uskutočnil výsluch svedka dožiadaným súdom.

13. Pojednávanie nariadené na 12. marec 2008 okresný súd odročil z dôvodov na strane sudcu.

14. Po prerokovaní veci na pojednávaní 23. apríla 2008 vyhlásil okresný súd 28. apríla 2008 rozsudok vo veci samej č. k. 15 C 52/2004-288.

15. Dňa 17. júna 2008 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľky; okresný súd ju 7. júla 2008 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie a 1. augusta 2008 spis predložil Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní.

16. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 253/2008 z 11. júna 2009 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie [podľa § 221 ods. 1 písm. h), t. j. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci].

17. Okresný súd 11. septembra 2009 vyzval účastníkov na predloženie ďalších dôkazov a pojednávanie nariadené na 14. október 2009 odročil z dôvodov na strane právnej zástupkyne sťažovateľky (kolízia pojednávaní). Následne bolo 26. januára 2010 pojednávanie odročené z dôvodov na strane sudcu. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 3. februára 2010, po jeho odročení na 3. marec 2010 bolo pojednávanie opätovne odročené z dôvodov na strane sudcu.

18. Ďalšie pojednávanie nariadené na 7. december 2010 okresný súd odročil na žiadosť sťažovateľky (z vážnych rodinných dôvodov); ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 17. februára 2011.

19. Pojednávanie nariadené na 10. máj 2011 okresný súd odročil z dôvodov na strane právnej zástupkyne sťažovateľky (kolízia pojednávaní), ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 9. júna 2011 a následne bol 14. júna 2011 vyhlásený rozsudok vo veci samej č. k. 15 C 52/2004-488.

20. Proti rozsudku č. k. 15 C 52/2004-488 zo 14. júna 2011 podala sťažovateľka 25. júla 2011 odvolanie a 3. augusta 2011 podal odvolanie aj navrhovateľ.

21. Spis bol 13. septembra 2011 predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o opravných prostriedkoch účastníkov konania; krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 310/2011 zo 16. mája 2013 zrušil odvolaniami napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom na skutočnosť, že sa ani čiastočne nevysporiadal s jeho predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím.

22. Po vrátení spisu (21. júna 2013) okresný súd 15. novembra 2013 vyzval účastníkov konania na doplnenie listinných dôkazov.

23. Ďalšie pojednávania vo veci sa uskutočnili 21. novembra 2013, 10. decembra 2013 a 21. januára 2014, následne okresný súd 25. februára 2014 vyhlásil v poradí už tretí rozsudok vo veci samej č. k. 15 C 52/2004-763; sťažovateľka podala proti nemu 13. marca 2014 odvolanie, ktoré okresný súd 21. marca 2014 doručil navrhovateľovi na zaujatie stanoviska.

24. Dňa 10. apríla 2014 okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (1),

správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o vyporiadaní BSM. Podľa názoru ústavného súdu preskúmané konanie nie je právne zložitá, a to aj preto, že k tejto problematike existuje dostatočné množstvo stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj jednoznačnú metodiku postupu a prerokovania uvedených majetkových sporov. Vychádzajúc z obsahu spisu, ústavný súd ale rešpektuje, že posudzovaná vec je skutkovo zložitá, keďže okresný súd musel v jeho priebehu uskutočniť časovo náročné dokazovanie súvisiace s vymedzením okruhu vecí patriacich do zaniknutého BSM účastníkov konania a ustálením ich hodnoty ku dňu jeho zániku. Skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť stav, v akom sa napadnuté konanie nachádzalo v čase doručenia sťažnosti. Ústavný súd zastáva názor, že pri sústredenejšom a najmä efektívnejšom postupe mohol okresný súd v napadnutom konaní postupovať plynulejšie.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že aj sťažovateľka sa v určitej miere podieľala na predĺžení doterajšieho priebehu napadnutého konania, keďže tri termíny pojednávania boli odročené z dôvodu na jej strane. Táto skutočnosť však vzhľadom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania nezbavuje okresný súd zodpovednosti za stav, v akom sa nachádzalo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 15 C 52/2004 vyplýva, že v doterajšom priebehu napadnutého konania došlo k obdobiu dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 22. apríla 2004 do 7. júna 2005) a k viacerým obdobiam krátkodobej nečinnosti okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu je ale napadnuté konanie ako celok poznamenané neefektívnou, resp. nesústreďenou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že okresný súd rozhodol už trikrát rozsudkom vo veci samej, pričom krajský súd dvakrát odvolaniami napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie [v prvom prípade s poukazom na § 221 ods. 1 písm. h) OSP a v druhom prípade najmä s poukazom na skutočnosť, že okresný súd sa ani čiastočne nevysporiadal s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, pozn.].

Zohľadňujúc charakter i doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutom konania, v ktorom okresný súd ani po viac ako 10 rokoch od jeho začatia právoplatne nerozhodol, ústavný súd dospel k záveru, že v ňom došlo k zbytočným priet'ahom spôsobeným tak neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 52/2004 konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka žiada, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z doterajšej zjavne neprimeranej dĺžky napadnutého konania, ako aj období, v ktorých došlo k neodôvodnenej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu, prihliadajúc na jeho skutkovú zložitosť, ústavný súd dospel k názoru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € bude primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním Steiner & Associates s. r. o. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 € (za 2 úkony urobené v roku 2014).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon sumu 134 €, čo predstavuje spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 284,08 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014